

да го нѣмъ , кои-то сме са удостоили да окусиме първы отъ плодъ-атъ на ученіе-то, поведеме камъ просвѣщеніе-то. Само не трѣбува да бѣдеме завидливи, нити високоумни ; но онова що сме отъ другого научили, и нѣмъ другому да го съобщиме безъ сѣкожъ зависть ; и да са не боимъ , чи щемъ нѣмъ , кога другому съобщиме наше-то знанье , да останеме безъ хѣбъ. Не, нешатъ това да направатъ наши-те потомцы , като сме нѣмъ спроти тѣхъ искренни. Недѣйте да говориме : е, азъ знамъ повечи отъ тогова и оногова, пакъ защо да са сравнѣ съ него ? Той не е достоинъ да бѣде менѣ равенъ ! Недѣйте , моля васъ , така да говориме , чи това не служи на народно просвѣщеніе , но то прави раздоръ и ражда неслога и неповѣреніе въ едного камъ другого. Природа-та не е равно подѣлила душевны-те дарове и сили по между сички-те чловѣцы ; та е на едного по вечи а на другого помалко отѣлила ; па секій спроти свой-атъ даръ може да бѣде полезенъ на свое-то отечество. Но тыа дарове не стоатъ все на една мѣрка ; тѣ са заедно съ тѣло-то чловѣческо развиватъ и усъвършаватъ , и то колко повечи са чловѣкъ уиражнява , то са толко повечи и тѣ развиватъ.

Зато и азъ издавамъ сега споредъ силы-те си тажъ книжка , за кож-то мисля , чи